

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2022

ΕΤΟΣ ΜΓ'

ΑΡ.499 - 500

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΩΝ ΦΩΤΩΝ

Απόστολος: Β' Τιμ. δ' 5 – 8

Ευαγγέλιον: Μάρκ. α' 1 – 8

2 Ιανουαρίου 2022

«Αρχή του Ευαγγελίου Ιησού Χριστού Υιού του Θεού...»

Η αρχή του χαροποίου μηνύματος για τον ερχομό του Ιησού Χριστού, που είναι ο Υιός του Θεού, είναι ο Ιωάννης ο Βαπτιστής και Πρόδρομος του Κυρίου. Το Χριστιανικό μήνυμα, η ουράνια αποκάλυψη ονομάζεται «Ευαγγέλιον». Το μήνυμα ότι αυτό που ποθεί ο άνθρωπος, τη χαρά και την ευτυχία, την αγάπη και την ομορφιά, γίνεται πλέον πραγματικότητα. Μια πραγματικότητα την οποία μπορεί να κατακτήσει και να βιώσει ο κάθε άνθρωπος, αρκεί ο ίδιος να το θέλει.

Ο Ιωάννης ο Πρόδρομος ενώνει αρμονικά την Παλαιά και την Καινή Διαθήκη. Έργο του Ιωάννη είναι η ανασυγκρότηση του ανθρώπου μέσα από τη δική του ζωή ως πρότυπο. Αφιερώνει τον εαυτό του στην εκπλήρωση του θελήματος του Θεού, περιφρονεί τα αγαθά του κόσμου μέσα από τη λιτή του ζωή, χωρίς, όμως, να περιφρονεί τον κόσμο. Μέσα από την έρημο, προσκαλεί τον κόσμο στον δρόμο της σωτηρίας λέγοντάς τους: «Μετανοείτε, ήγγικε γάρ η Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν». Συγκινητική η ανταπόκριση των ανθρώπων της γύρω περιοχής και της Ιερουσαλήμ. Τρέχουν να ομολογήσουν φανερά τις αμαρτίες τους και να βαπτιστούν, εκδηλώνοντας με αυτό τον τρόπο την πραγματική τους μετάνοια. Μια μετάνοια τόσο αναγκαία στη ζωή του ανθρώπου σε κάθε εποχή.

«Εγένετο Ιωάννης βαπτίζων εν τη ερήμω και κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εις άφεςιν αμαρτιών». Ο Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος όντας στην έρημο προετοιμάζει τους ανθρώπους ώστε να δεχθούν τον ερχομό του Μεσσία. Κι αυτό το επιτυγχάνει με δύο απλά πράγματα τα οποία δίδαξε και ο Ιησούς, αργότερα, στην πληρότητά τους.

Ο Πρόδρομος βαπτίζει τους ανθρώπους καλώντας τους σε μετάνοια και αλλαγή τρόπου ζωής. Συνεπώς τόσο το βάπτισμα όσο και η εξομολόγηση των αμαρτιών προϋπάρχουν ως εκκλησιαστικές πρακτικές, όμως άνευ του πρίσματος που τους έδωσε ο Χριστός, δηλαδή της προοπτικής της Βασιλείας Του. Έγινε ο Ιωάννης αρχή του Ευαγγελίου με το βάπτισμα που έκανε στην έρημο και με το κήρυγμα που έλεγε ότι το βάπτισμα πρέπει να συνοδεύεται από τη μετάνοια, για να επιτύχουν έτσι τη συγχώρηση όσοι βαπτίζονταν. Προετοίμαζε με το κήρυγμα του τους ανθρώπους, για να δεχτούν τον Χριστό. Το βάπτισμα του Ιωάννη, όπως είδαμε, ήταν βάπτισμα μετανοίας, δηλαδή προπαρασκευαστικό για το βάπτισμα της πνευματικής αναγεννήσεως με τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, που θα απέρρευε από την σταυρική θυσία του Χριστού. Το βάπτισμα του Χριστού δεν καθαρίζει απλά τον άνθρωπο, αλλά τον μεταμορφώνει πνευματικά, τον κάνει και πάλι μέτοχο της κοινωνίας με τον Θεό και κληρονόμο της βασιλείας Του.

Για να έρθει ο Χριστός να κατοικήσει στις καρδιές μας, πρέπει να καθαρίσουμε το εσωτερικό μας. Να κοιτάξουμε τον εαυτό μας. Η μετάνοια, η εξομολόγηση, η κάθαρση της καρδιάς μας από εμπαθείς και πονηρούς λογισμούς και κυρίως η απόφασή μας να ακολουθήσουμε τον ευθύ δρόμο της αγάπης του Θεού, είναι απαραίτητες προϋποθέσεις για την πνευματική μας αναγέννηση. Και η μεγάλη ευεργεσία της αγάπης του Θεού δεν είναι άλλη από την ευκαιρία που μας προσφέρεται με τη μετάνοια, να αρχίσουμε δηλαδή εκ νέου την πνευματική μας ζωή, να θέσουμε ένα νέο ξεκίνημα, άσχετα από το πόσο χρόνο χάσαμε από τη ζωή μας βαδίζοντας σε κακοτράχαλα μονοπάτια.

Ίσως με τις συνθήκες που επικρατούν στην εποχή μας, το κήρυγμα της μετανοίας να ακούγεται σαν «φωνή βοώντος εν τη ερήμω», δηλαδή σαν λόγια εξωπραγματικά και ανεφάρμοστα. Ωστόσο, όσο υπάρχουν άνθρωποι, θα έχουν τις ίδιες πνευματικές ανάγκες και τις ίδιες αναζητήσεις. Ακόμα κι όταν ψάχνουμε σε λάθος κατευθύνσεις, αυτό που επιζητούμε είναι η κοινωνία της αγάπης και η πληρότητα της ψυχής μας.

Ο πόθος της σωτηρίας πρέπει να μας γίνει καθημερινή μέριμνα. Όπως καθημερινά σκεπτόμαστε τι θα φάμε, το ίδιο κι ακόμα περισσότερο πρέπει να μας ενδιαφέρει η σωτηρία μας. Το Άγιο Πνεύμα να γεμίζει την ύπαρξή μας, να φωτίζει τη διάνοιά μας. Να κατευθύνει τις ενέργειές μας. Ο άνθρωπος πλάστηκε για τα μεγάλα και υψηλά. Ορίστηκε από τον Θεό «βασιλέας της κτίσεως» και πρέπει να στέκεται πάντα στη θέση αυτή. Έτσι θα γίνουμε πραγματικά παιδιά του Θεού, κληρονόμοι της βασιλείας Του και υμνητές της δόξας Του.

Μετάνοια, λοιπόν, η σωστική δύναμη, μια ανάγκη που την έχουμε όλοι οι άνθρωποι, όχι μόνο όσοι βαρυνόμαστε με πλήθος αμαρτιών αλλά κι όσοι αγωνιζόμαστε να προχωρήσουμε στην αρετή και την τελειότητα. «Οὐδεις καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἦ ἡ ζωὴ αὐτοῦ». Γονατίζοντας «ψυχὴ τε και σώματι» με θάρρος ας αναφωνήσουμε: «Ἠμάρτηκα τῷ Κυρίῳ», αφήνοντας τις αμαρτίες μας στα πόδια του Χριστού. Τότε θα νιώσουμε τη χαρά και την ειρήνη μέσα μας και θα καταλάβουμε τα λόγια του Κυρίου μας στην προτροπή του «Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς...»

Αν η αμαρτία και η αμαρτωλή ζωή του κάθε ανθρώπου είναι μετάβαση από τη ζωή στην νέκρωση και τον θάνατο, ας μετανοήσουμε τώρα και ας πράξουμε έργα μετανοίας γιατί η ειλικρινής μετάνοια είναι μετάβαση από την παρούσα ζωή στην πραγματική, την αιώνιο ζωή. «Επείγόμεθα» λέει ο μέγας Βασίλειος, «ἵνα ἐγκαρποὶ καὶ πλήρεις ἔργων αγαθῶν φυτευθέντες ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσωμεν».

π. Λάμπρος Στυλιανού

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ

Απόστολος: Τitt. β' 11-14, γ' 4-7

Ευαγγέλιο: Ματθ. δ' 12-17

9 Ιανουαρίου 2022

Ο λαός ο καθήμενος εν σκότει είδε φως μεγα. Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών.

Κυριακή μετά τα Φώτα σήμερα και η Εκκλησία συνεχίζει να μας υπενθυμίζει με τα αναγνώσματα και τους ύμνους της τα σωτήρια μηνύματα της μεγάλης εορτής των Θεοφανίων.

Η σημερινή Ευαγγελική περικοπή αναφέρεται στην προετοιμασία του Χριστού για το κηρυκτικό έργο Του. Μετά τη βάπτισή Του και την τεσσαρακονθήμερη νηστεία Του, και αφού είχε αντιμετωπίσει τον διάβολο και τους πειρασμούς του, ο Χριστός έρχεται και εγκαθίσταται στην Καπερναούμ, πόλη της Γαλιλαίας στις όχθες της γνωστής ως θάλασσας της Γαλιλαίας.

Στη Γαλιλαία τότε κατοικούσαν και πολλοί εθνικοί. Γι' αυτό και ο ευαγγελιστής παραθέτει σχετικό απόσπασμα της Παλαιάς Διαθήκης, που θεωρεί ότι εκπληρώνεται με την παρουσία του Χριστού στα μέρη εκείνα. Το σχετικό απόσπασμα του Ησαΐα λέγει: «γῆ Ζαβουλών και γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν, ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει είδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρα καὶ σκιᾷ θανάτου φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Η παρουσία του Χριστού φώτισε, μεταφορικά, την περιοχή. Ακόμα κι όσοι βρίσκονταν στα σκοτάδια της άγνοιας του αληθινού Θεού, ήλθε και τους βρήκε το αληθινό φως. «Φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς».

Ο Χριστός είναι το αληθινό φως. Είναι το «φως εκ φωτός...» ὅπως ομολογούμε και στο σύμβολο της πίστεως. Το φως Του επικαλούμαστε και για μας ὅταν λέμε στις ακολουθίες μας «καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς».

Πολλές φορές ο Χριστός παρομοίασε τον εαυτό Του με το φως για να καταδείξει σε μας πόσο σημαντικό είναι να πιστεύεις σε Αυτόν και να Τον ακολουθείς. Ὅσο σημαντικό είναι το φως για τον άνθρωπο αλλά και για ὅλη την κτίση, πολύ πιο σημαντικό είναι το φως του Χριστού για την ψυχή. Γι' αυτό κι αλλού μας λέει: «Εγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

Ο Χριστός είναι το Φῶς και ὅποιος πιστεύει σε Αυτόν μπορεί να απαλλαγεί ἀπὸ τα σκοτάδια της πλάνης και να οδηγηθεῖ στην αἰώνια ζωή. Στη Θεία Λειτουργία ὅταν κοινωνούμε του Σώματος και Αἵματος του Χριστού ἀμέσως μετά ψάλλουμε: «Εἶδομεν τὸ Φῶς τὸ ἀληθινόν». Η διπλή επανάληψη του οριστικού άρθρου «το φως», «το ἀληθινόν» δεικνύει ὅτι Ἐνας είναι το Φῶς και μία είναι η ἀλήθεια, ο Χριστός. Επομένως, οἱ κάτοικοι της περιοχῆς της Γαλιλαίας ἔτυχαν μεγάλης χαρᾶς και ευεργεσίας να αξιωθῶν να δουν τον

Χριστό να αποδεχτούν τον ίδιο και το κήρυγμά του και η ζωή τους να γεμίσει φως. Εμείς που με το βάπτισμά μας λάβαμε αυτό το φως του Χριστού, θα πρέπει να το διαφυλάξουμε. Αν οι αμαρτίες και τα σφάλματά μας, μάς οδήγησαν σε σκοτεινούς δρόμους, με την ταπείνωση και τη μετάνοια μπορούμε να επιστρέψουμε πίσω στο φως του Χριστού.

Κεντρικός άξονας του κηρύγματος του Χριστού ήταν η μετάνοια: «Μετανοείτε· ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Τα ίδια λόγια επαναλάμβανε και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος. Δεν λέει μετανοήστε αλλά μετανοείτε και δείχνει μια διαρκή επανάληψη της μετάνοιας. Εφόσον καθημερινά αμαρτάνεις, καθημερινά πρέπει να μετανοείς. Οι πατέρες λένε: το πίπτειν ανθρώπινον, το να πέφτεις ξανά και ξανά στην αμαρτία είναι από την ανθρώπινη αδυναμία και την έλλειψη κυρίως πίστεως. Το μετανοείν θεϊον, το να μετανοείς κάθε φορά που αμαρτάνεις είναι θείο δώρο της φιλανθρωπίας του Θεού να συγχωρεί άπειρες φορές τον άνθρωπο που κατανοεί το σφάλμα του και διά του πνευματικού ζητά συχώρηση. Το εμμένειν, όμως, είναι σατανικό. Μόνο οι δαίμονες μένουν σταθεροί στην αμαρτία και δεν θέλουν να μετανοήσουν από εγωισμό. Η μετάνοια είναι το πρώτο βήμα για να μπορέσεις να πλησιάσεις τον Θεό γι' αυτό κι ο Πρόδρομος και ο ίδιος ο Χριστός το προτάσσουν. Έπειτα διακηρύσσουν «ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών». Όπου ο βασιλεύς είναι παρών εκεί και η βασιλεία του. Ο Πρόδρομος έλεγε πλησιάζει η βασιλεία των ουρανών αφού ο Χριστός έρχεται. Ο Χριστός διακηρύσσει ότι η βασιλεία Του είναι παρούσα. Ο καθένας που γίνεται μέλος του σώματος της Εκκλησίας με το βάπτισμα και γενικότερα μετέχει σ' όλα τα μυστήρια, λαμβάνει τα χαρίσματα του Αγίου Πνεύματος και αρχίζει να ζει την βασιλεία του Θεού ήδη από αυτή τη ζωή.

Ας αντλήσουμε κι εμείς, λοιπόν, τα μηνύματα της σημερινής περικοπής και να αναζητήσουμε στη ζωή μας το Φως του Χριστού. Να μην καθόμαστε στο σκοτάδι της αμαρτίας και της απομάκρυνσης από τον Θεό. Μόνοι μας, βέβαια, αν αναζητούμε τον Χριστό δεν θα τα καταφέρουμε. Χρειαζόμαστε έναν πνευματικό οδηγό στη ζωή μας να μάς καθοδηγεί προς το φως. Μην ελπίζουμε ότι θα μπορέσουμε να σωθούμε ή να κερδίσουμε τον παράδεισο μετά τον θάνατό μας αν από αυτή τη ζωή δεν γευτούμε την παρουσία του Χριστού στη ζωή μας. Η βασιλεία Του αρχίζει από αυτή τη ζωή και μας καλεί με μετάνοια, ταπείνωση και πίστη στον Χριστό ο οποίος είναι το φως του Κόσμου.

† Πρωτοσύγκελος Ι.Μ.Π. Τυχικός

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΒ' ΛΟΥΚΑ (ΔΕΚΑ ΛΕΠΡΩΝ)

Απόστολος: Κολ. γ' 4 – 11

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιζ' 12 - 19

16 Ιανουαρίου 2022

Φρικτή όντως η ασθένεια της λέπρας. Μάστιζε επί αιώνες την ανθρωπότητα. Στην αρχή κατατρώει τις ανθρώπινες σάρκες και δημιουργεί πληγές που εκκρίνουν ακάθαρτο και δύσοσμο υγρό. Φθείρει τα μέλη και τους ιστούς του σώματος και καταστρέφει τα οστά, έτσι ώστε ο άρρωστος να μεταβάλλεται σε ζωντανό νεκρό. Από κοινωνικής πλευράς, η αρρώστια αυτή προκαλούσε απέχθεια γιατί ήταν ανίατη με τα μέσα της εποχής και εξαιρετικά μεταδοτική. Γι' αυτό και ο λεπρός, αποχωριζόταν από την οικογένειά του και από κάθε υγιή άνθρωπο και έμενε μόνος του στις ερημιές, έξω από τις κατοικημένες περιοχές. Οι λεπροί εθεωρούντο ακάθαρτοι και εγκαταλελειμμένοι από τον Θεό.

Εξ αιτίας όλων αυτών των ιδιοτήτων της αρρώστιας αυτής, η λέπρα στην Αγία Γραφή είναι το κατ' εξοχήν σύμβολο της αμαρτίας. Διότι κι η αμαρτία είναι η ανίατη, για τα ανθρώπινα μέσα, πνευματική λέπρα, που προσβάλλει τη ψυχή και την οδηγεί στον θάνατο. Προκαλεί πνευματική δυσωδία, ακαθαρσία και μολυσμό στον άνθρωπο και τον χωρίζει από τον Θεό και από κάθε τι ενάρετο και πνευματικό. Αν θέλουμε να έχουμε μια «εικόνα» της ψυχής που έχει μολυνθεί από την αμαρτία, τότε ας κοιτάξουμε το παραμορφωμένο σώμα και τις πληγές ενός λεπρού.

Η θεραπεία των δέκα λεπρών είναι τύπος και προεικόνιση της θεραπείας του ανθρώπινου γένους από την πνευματική λέπρα της αμαρτίας. Ακάθαρτοι από την αμαρτία είμαστε όλοι οι άνθρωποι. Οι δόλιοι και πανούργοι, οι θυμώδεις και μνησικακοί, οι φιλάργυροι και πλεονέκτες, μ' έναν λόγο οι απόγονοι του Αδάμ. Ένας μόνο υπήρξε ο Καθαρός. Εκείνος που μπόρεσε ν' απευθύνει το ερώτημα: «Τις εξ υμών ελέγχει με περί αμαρτίας;».

Όπως η λέπρα έτσι κι η αμαρτία, είναι πρωτίστως βασανιστική και ανυπόφορη για τον ίδιο τον αμαρτωλό. Ο άνθρωπος που μετανοεί και αγωνίζεται να προοδεύσει πνευματικά έχει ήσυχη και ειρηνική τη συνείδησή του. Ο αμετανόητος, όμως, δεν βρίσκει ανάπαυση. Φυγαδεύει από την ψυχή του τη γαλήνη και ελέγχεται διαρκώς από τύψεις και ενοχές για την ατάσθαλη και φαύλη ζωή του. Η σωματική λέπρα προκαλεί αβάσταχτους πόνους στον ασθενή. Μα κι αμαρτία προξενεί αόρητες οδύνες και άλγη στην ψυχή.

Η αμαρτία είναι, ακόμη, αποκρουστική για τους άλλους σαν τη λέπρα. Ο εγωισμός, η σκληροκαρδία, ο φθόνος, η μνησικακία και τ' άλλα πάθη δηλητηριάζουν την ψυχή, παραμορφώνουν πνευματικά τον άνθρωπο και τον απομακρύνουν απ' όλους. Ποιος δεν αποστρέφεται έναν αλαζόνα, έναν φθονερό, έναν εκδικητικό, έναν συκοφάντη;

Αλλά το χειρότερο είναι ότι όπως η σωματική λέπρα έτσι και η πνευματική είναι μεταδοτική. Η λέπρα έπαυσε σήμερα να μεταδίδεται όπως παλαιότερα χάρη στα επιτεύγματα της ιατρικής επιστήμης. Το μικρόβιο της αμαρτίας, όμως, αν δεν αντιμετωπιστεί έγκαιρα και δραστικά, καθιστά τον

άνθρωπο «επιουρόμενον μιντήριον» που μολύνει όποιον τον πλησιάζει ή συναναστρέφεται μαζί του.

Σήμερα η σωματική λέπρα είναι πλέον ίασιμη και αντιμετωπίζεται με ειδικά φάρμακα από τους ιατρούς. Η πνευματική, όμως, πώς θεραπεύεται; Υπάρχουν φάρμακα που την καταπολεμούν; Ιατρείο και φαρμακείο είναι η Εκκλησία. Ιατρός των ψυχών ο Χριστός. Κι έχει πολλά φάρμακα η Εκκλησία. Άλλα γενικά κι άλλα εξειδικευμένα.

Το πρώτο που χρειάζεται προκειμένου να καταπολεμήσουμε την αμαρτία είναι η συναίσθηση της αμαρτωλότητάς μας. Είναι ανάγκη ο ασθενής να αναγνωρίσει την ασθένειά του, προκειμένου να την καταπολεμήσει. Ο άρρωστος που δεν καταλαβαίνει την αδυναμία του, δεν μπορεί να δεχθεί τα φάρμακα και την ιατρική αγωγή για τη θεραπεία του. Αντίθετα αυτός που συνειδητοποιεί την ασθένειά του, ζητά βοήθεια από τον ιατρό και είναι πρόθυμος να ακολουθήσει τις οδηγίες του.

Είναι χαρακτηριστικό ότι οι δέκα λεπροί, επειδή, ακριβώς, γνώριζαν ότι είναι ακάθαρτοι, στάθηκαν μακριά, «πόρρωθεν», και ζήτησαν βοήθεια από τον Κύριο, χωρίς να τολμήσουν να Τον πλησιάσουν. Κι όμως, ο Χριστός ήταν κοντά τους. Διότι, όπως λέει ο Ψαλμωδός: «εγγύς Κύριος τοις συντετριμμένοις την καρδίαν και τους ταπεινούς τω πνεύματι σώσει». Η συναίσθηση της αμαρτωλότητας γεννά στην ψυχή ταπείνωση και μετάνοια. Ο ευαγγελιστής Ιωάννης γράφει ότι: «εάν είπωμεν ότι αμαρτίαν ουκ έχομεν, εαυτούς πλανώμεν». Πόσο τραγικό είναι αλήθεια όλοι οι άλλοι να βλέπουν τη λέπρα της ψυχής μας κι εμείς να νιώθουμε υγιείς!

Εφόσον συναισθανθούμε την ασθένεια της ψυχής μας, εκείνο που απομένει είναι να καταφύγουμε στον παντοδύναμο ιατρό, τον Κύριο. Ο Χριστός ήταν αυτός που θεράπευσε τους λεπρούς. Αυτός καθαρίζει και σώζει κι εμάς από την αμαρτία. Όπως, όμως, έστειλε τους λεπρούς στους ιερείς για να αποφανθούν εκείνοι για την ίασή τους, έτσι και σ' εμάς χορηγεί την πνευματική κάθαρση διά των ιερέων και των μυστηρίων της Εκκλησίας.

Κανείς δεν μπορεί να σωθεί μόνος του, με τις καλές πράξεις του, όσο κι αν πιστεύει στον Χριστό και προσεύχεται σ' Αυτόν, αν δεν προσέρχεται στα μυστήρια της Εκκλησίας και δεν μετέχει σ' αυτά. Η κάθαρσή μας από την αμαρτία, χορηγείται από τον Χριστό δια μέσου των μυστηρίων που επιτελούν στην Εκκλησία οι ιερείς.

Οι δέκα λεπροί του σημερινού ευαγγελίου επικαλέστηκαν με αγωνιώδη κραυγή το έλεος του Κυρίου: «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Το φώναξαν μια φορά και το επανέλαβαν πολλές φορές από τα βάθη της καρδιάς τους. Μια τέτοια ισχυρή κραυγή είναι αδύνατο να αφήσει αδιάφορο και ασυγκίνητο τον Κύριο. Έτσι κι εμείς ας ικετεύουμε τον ιατρό των ψυχών με επίγνωση της αδυναμίας μας και εμπιστοσύνη στο θέλημα και την πρόνοιά Του, να μας απαλλάξει από τη λέπρα της αμαρτίας, αναφωνώντας με συντριβή: «Κύριε, ίασαι την ψυχήν μου, ότι ήμαρτόν σοι». Κι όταν λάβουμε το «δώρημα», ας μη φανούμε αγνώμονες προς τον ευεργέτη όπως οι εννέα λεπροί, αλλ' ας μιμηθούμε εκείνον τον ένα κι ας δώσουμε «δόξαν τω Θεώ».

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΛΟΥΚΑ

Απόστολος: Α' Τιμ. α' 15 – 17

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 35 – 43

23 Ιανουαρίου 2022

Ο πρωταγωνιστής της σημερινής ευαγγελικής περικοπής είναι ένας τυφλός. Λόγω της αναπηρίας του δεν μπορούσε να εργαστεί, γι' αυτό κι αναγκαζόταν να ζητά ελεημοσύνη από τον κόσμο. Όπως ακούσαμε από το ευαγγέλιο καθόταν κοντά στον δρόμο και ζητιάνευε. Παρόλο που δεν έβλεπε, άκουε τις συζητήσεις του κόσμου που περνούσε από κοντά του. Ήταν ενημερωμένος για κάποιον Ιησού που έκανε θαύματα και θεράπευε κόσμο.

Άραγε μπορούμε να νοιώσουμε πώς είναι να μην μπορείς να δεις; Πόσο τραγικό είναι, αλήθεια, να εξαρτάται κανείς ολοκληρωτικά από τους άλλους; Να εξαρτάται από εκείνους που του δίνουν για να ζήσει; Να εξαρτάται από τα χέρια τους, τα μάτια και τα πόδια τους; Η γνώση του και η πληροφόρησή του να εξαρτάται αποκλειστικά από το πώς εκείνοι του παριστούν τον κόσμο και του μεταφέρουν τα διάφορα γεγονότα.

Μια μέρα άκουσε μεγάλη φασαρία και κόσμο να περνά από τον δρόμο και ρώτησε να μάθει τι συμβαίνει. Τον ενημέρωσαν ότι ο Ιησούς ο Ναζωραίος περνά από τον δρόμο. Τότε άρχισε να φωνάζει: «Ιησού Υιέ του Δαβίδ, βοήθησε με!» Ο κόσμος όμως τον επιτιμούσε και τον μάλωνε να σιωπήσει. Αλλ' αυτός φώναζε εντονότερα για να ξεπεράσει η φωνή του την φασαρία του όχλου: «Υιέ του Δαβίδ, ελέησε με».

Για τον τυφλό αυτό άνθρωπο ήταν ίσως η πρώτη φορά που ένοιωθε να υπάρχει ελπίδα να βρει το φως του. Ποιός ξέρει πόσα χρόνια θα περίμενε αυτή την ποθητή συνάντηση! Δεν θα την άφηνε ανεκμετάλλευτη, όσο κι αν τον πίεζαν και τον εμπόδιζαν οι άλλοι. Στην έντονη επιθυμία του, ανταποκρίνεται ο Χριστός και αφού σταμάτησε, έδωσε εντολή να τον φέρουν κοντά Του. Αφού πλησίασε ο τυφλός, τον ρώτησε ο Κύριος: «Τι θέλεις να σου κάνω;»

Τι να θέλει ένας άνθρωπος του ζει για χρόνια στο σκοτάδι; Ο τυφλός απαντά: «Κύριε, ίνα αναβλέψω». Θέλει να αποκτήσει το φως των ματιών του. Απευθύνεται στον Κύριο και πιστεύει ακράδαντα, πως μόνον αυτός έχει τη δύναμη να θεραπεύσει το σκοτάδι των ματιών του. Τότε ο Χριστός του είπε: «Ανάβλεψε, η πίστη σου σε έσωσε». Και αμέσως βρήκε το φως του και ακολουθούσε τον Κύριο δοξάζοντας τον Θεό.

Ο Κύριος, με την θαυμαστή και δραστική επέμβασή Του, φωτίζει και τους πνευματικούς οφθαλμούς του τυφλού της σημερινής ευαγγελικής περικοπής, επιβεβαιώνοντας εμπράκτως ότι Αυτός είναι το «φως το αληθινόν», που ήρθε στον κόσμο για να διαλύσει το πνευματικό σκοτάδι της αμαρτίας και του θανάτου.

Ο τυφλός της σημερινής Ευαγγελικής περικοπής συμβολίζει τους ταπεινούς και καταφρονημένους του κόσμου τούτου, αλλά ακόμη και την πνευματική κατάσταση του εαυτού μας, η οποία δυστυχώς έχει μειωμένη

όραση. Και ενώ η Εκκλησία μάς παρέχει τα ιατρικά μέσα και τα φάρμακα για να θεραπευτούμε, προτιμάμε να ζούμε στο σκοτάδι.

Η επιμονή και η υπομονή του τυφλού, του χάρισε το πολυπόθητο φως των οφθαλμών. Η στάση του τυφλού θα πρέπει να γίνει παράδειγμα και για μας. Η ψυχή μας φωνάζει διψασμένη για ειρήνη και γαλήνη, αλλά εμείς κωφεύουμε. Η αναγνώριση της πνευματικής μας τύφλωσης είναι η αρχή. Ο σημερινός τυφλός πιστεύει ακράδαντα ότι Χριστός είναι το μέσο της θεραπείας του, έστω κι αν δεν τον αναγνώριζε ως Θεό. Αυτή τη δύναμη της πίστεως πρέπει να ενισχύσουμε, αφού η πίστη θεωρείται ως η όραση της ψυχής. *«Πίσις ἐστίν ἐλπιζομένων υπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων»* μας λέει ο απόστολος Παῦλος.

Δεν είναι τυχαίο ότι η πιο γνωστή προσευχή της Εκκλησίας είναι το «Κύριε ελέησον». Η προσευχή αυτή επαναλαμβάνεται αδιάκοπα σε κάθε ακολουθία. Με ταπείνωση, με υπομονή κι επιμονή να προσευχόμαστε όπως έκαναν και κάνουν όλοι οι αγωνιζόμενοι για αγιασμό χριστιανοί: «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με» και να παρακαλούμε για το πνευματικό φως που μόνο ο Θεός μπορεί να μας δώσει. «Αιτείτε, και δοθήσεται υμίν».

Ο Χριστός, με το σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα, κρούει την καμπάνα της συνείδησης του καθενός μας και επισημαίνει τον μέγα κίνδυνο της πνευματικής τύφλωσης. Αυτή η τύφλωση διεισδύει και στους θρησκευτικούς κύκλους, στους κύκλους της Εκκλησίας, υπάρχει δε εγκαθιδρυμένη ευρέως στους κύκλους του κόσμου και στο πνεύμα του κόσμου.

Γι' αυτό ας ψάξουμε μέσα μας, ας κοιτάξουμε τον εαυτό μας, μήπως εντοπίσουμε τέτοια ψήγματα πνευματικής τύφλωσης, τα οποία, ενδεχομένως, να μας καταστήσουν υποκριτές ή θρησκευτικώς φανατισμένους ή και τελικά ανθρώπους του κόσμου και όχι του Χριστού. Εάν εντοπίσουμε αυτά τα ψήγματα, να τα αντιμετωπίσουμε με θάρρος, με δυναμισμό, με ταπείνωση και αυτοκριτική, απορρίπτοντας το πνευματικό σκότος και επιλέγοντας το φως του Χριστού.

π. Χριστόδουλος Σταυρινού

ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ιγ' 7 – 16

Ευαγγέλιο: Ματθ. ε' 14 – 19

30 Ιανουαρίου 2022

Ο κοινός εορτασμός της μνήμης των Τριών Ιεραρχών, Βασιλείου του Μεγάλου, Γρηγορίου του Θεολόγου και Ιωάννου του Χρυσοστόμου, καθιερώθηκε στα μέσα του 11ου αιώνα, για να καταπαύσουν έριδες μεταξύ ομάδων Χριστιανών που θεωρούσαν, η κάθε μια, ως ανώτερο έναν από τους τρεις. Η Εκκλησία διεκήρυξε έμπρακτα ότι “ουκ έστι δευτερείον εν τοις τρισίν”, ορίζοντας ημέρα κοινού εορτασμού τους.

Από το 1842 ορίστηκε η ημέρα της μνήμης τους και ως ημέρα των Ελληνικών Γραμμάτων και οι ίδιοι τιμώνται ως προστάτες της Ελληνικής Παιδείας και των Ελληνικών Γραμμάτων.

Γύρω από το θέμα της παιδείας και της εκπαίδευσης θα ασχοληθούμε σήμερα στο κήρυγμα, εκθέτοντας τις διαχρονικές θέσεις των Τριών Ιεραρχών, οι οποίοι παρά την ετερότητα των χαρακτήρων και των ατομικών ενδιαφερόντων τους, παρουσιάζουν μια βαθιά ομοιογένεια και ενότητα στόχων και σκοπών πάνω στο θέμα αυτό.

Κι οι τρεις τους ασχολούνται, στα έργα τους με την αγωγή κάθε ηλικίας, περισσότερο όμως ασχολούνται με τη νεότητα. Είναι βαθείς γνώστες της προβληματολογίας των νέων που η κοινωνία εμπιστεύεται στα χέρια τους. Η νεότητα, λέγει ο Χρυσόστομος, είναι “καθ'εαυτήν ευόλισθον πράγμα και οξύρροπον προς κακίαν”. Γι'αυτό και τονίζει επανειλημμένα πως πρώτο μέλημα τόσο της οικογένειας όσο και του κράτους πρέπει να 'ναι η Παιδεία. Ο Γρηγόριος, τονίζοντας τη σημασία της αγωγής την χαρακτηρίζει ως “τέχνην τεχνών και επιστήμην επιστημών”. Κατά τον Χρυσόστομο όχι το “τεκνοποιείν”, αλλά το “τεκνοτροφείν” συνιστά τον γονιό.

Η προτεινόμενη από τους Τρεις Ιεράρχες αγωγή έχει μιαν ιδιαιτερότητα. Στον Ελληνικό ανθρωπισμό σκοπός της παιδείας ήταν η εξανθρωποίηση του ανθρώπου. Είχε απόλυτη ισχύ το απόφθεγμα: “Ως χαρίεν άνθρωπος όταν άνθρωπος ή”. Ο στόχος που προτείνουν οι Τρεις Ιεράρχες είναι το “ομοιωθήναι Θεώ”. Το αρχέτυπο στο οποίο στοχεύει η παιδευτική τους πορεία είναι ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός.

Ποια, όμως, είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της αγωγής που προτείνουν; Πώς θα επιτευχθεί ο πιο πάνω στόχος τους;

α) Προτείνουν πρώτα μια σύμμετρη ανάπτυξη όλων των ψυχοσωματικών δυνάμεων των νέων. Όχι μόνο ανάπτυξη του τομέα των γνώσεων και της λογικής, αλλά όλων των ψυχικών δυνάμεων του ανθρώπου: της αγάπης, της φιλαλληλίας, του συναισθήματος. Σκοπός δεν είναι η πολυμαθία σε κάποιο μόνο τομέα, αλλά η ολοκληρωμένη προσωπικότητα.

β) Επιδιώκουν, ύστερα, να βοηθήσουν τους νέους να αποκτήσουν αυτοσυνειδησία. Έχοντας επίγνωση των ορίων τους θα 'ναι προσγειωμένοι και θα μπορούν να κάμνουν ορθή ιεράρχηση των αξιών της ζωής. Ο Βασίλειος

προτρέπει χαρακτηριστικά: “Εξέτασον σεαυτὸν τις εἶ, γνώθι σεαυτοῦ την φύσιν· ὅτι θνητὸν μεν σου το σῶμα, ἀθάνατος δε ἡ ψυχὴ...”. Κι ὁ Χρυσόστομος συνιστᾷ στον κάθε νέο ”να γνωρίσει τὴ φύση των ἀνθρώπων πραγμάτων. Τὶ δηλαδὴ εἶναι ὁ πλοῦτος, ἡ δόξα καὶ ἡ ἐξουσία καὶ νὰ τα περιφρονεῖ, ἐπιδιώκοντας τὰ μέγιστα ἀγαθὰ”. Στὰ κηρύγματά του δὲν σταματᾷ ὁ Χρυσόστομος νὰ ἐπαναλαμβάνει: «Δεν εἶσαι μόνιμος ἐδῶ, ἀλλὰ ὀδοιπόρος καὶ περαστικός». «Πανδοχεῖον ἐστὶν ὁ παρὼν βίος». Ἐχοντας ἱεραρχήσει σωστὰ τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς ὁ νέος, δὲν θὰ παραμελήσει τὰ παρόντα, δὲν θὰ τὰ θέσει, ὁμῶς, σὲ ἀνώτερη μοῖρα ἀπὸ τὰ μέλλοντα.

Στο ἴδιο κλίμα διδάσκει καὶ ὁ Γρηγόριος: “Μία εἶναι ἡ ζωὴ που ἀξίζει. Αὐτὴ που εἶναι στραμμένη σὴν αἰωνιότητα”.

γ) Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες τονίζουν καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς συνεχούς προσπάθειας γιὰ τὴν ἐπίτευξη τῆς ἀρετῆς. Χωρὶς ἀγῶνες δὲν ὑπάρχουν ἔπαθλα, δὲν ὑπάρχουν ἀμοιβές. «Τὶς καθεύδων τρόπαιον ἔστησε;» ρωτᾷ ὁ Μ. Βασίλειος. «Οὐδεὶς μὴ δραμῶν ἀνείλετο βραβεῖα. Πόνοι γεννώσι δόξαν, κάματοι προξενούσι στεφάνους», συμπληρώνει ὁ ἴδιος.

δ) Δὲν ἀπορρίπτουν ἀλλὰ ἀποδέχονται καὶ τὴ «θύραθεν», τὴ μὴ Θεολογικὴ Παιδεῖα, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχες. Οἱ ἴδιοι, ἐξάλλου, συγκέντρωσαν τὴν ὑψηλότερη κοσμικὴ παιδεῖα τοῦ καιροῦ τους. Αἰτιολογούν, ὡστόσο, αὐτὴν τὴν κοσμικὴ παιδεῖα μὲ βάση τὴν αἰωνιότητα. Θὰ πάρουν οἱ νέοι ὅ,τι εἶναι χρήσιμο ἀπὸ αὐτὴ, δὲν θὰ πρέπει νὰ ξεχνοῦν, ὁμῶς, ὅτι ἄλλα εἶναι τὰ κριτήρια καὶ ὁ προσανατολισμὸς τῆς χριστιανικῆς ζωῆς. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο τοποθετοῦνται θετικὰ καὶ ἀπέναντι σὴν Ἐπιστήμη καὶ τὴν Τεχνολογία τοῦ καιροῦ τους. Ἐχουν τὴν γνώμη πὼς ἡ ἀνθρώπινη εφευρετικὴ καὶ πρόοδος εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προτροπῆς Τοῦ “κατακυριεύσατε τῆς γῆς”.

ε) Στὴν ἀγωγή των νέων, ἰδιαίτερη σημασία ἔχει, κατὰ τους Τρεῖς Ἱεράρχες, καὶ τὸ παράδειγμα των δασκάλων. Οἱ νέοι “οὐ τοὶς λεγομένοις προσέχουσιν, ἀλλὰ ἃ πράττομεν ἐξετάζουσιν». Ὁ Γρηγόριος λέγει ἐπιγραμματικὰ: “μισῶ λόγους οἷς ἐναντίος βίος”. Οἱ νέοι δὲν θὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ ἓνα δάσκαλο που μπορεῖ νὰ διδάσκει τὴν ἀρετὴ, ζεῖ ὁμῶς βίον ἀντίθετο πρὸς ὅσα διδάσκει.

Σαφεῖς οἱ ἀρχές των Τριῶν Ἱεραρχῶν σὲ ὅσα ἀφοροῦν στα θέματα τῆς Παιδεῖας. Ἡ ἐφαρμογὴ των ἀρχῶν αὐτῶν ἀπὸ ὅσους ἐμπλεκόμεστε ἄμεσα ἢ ἔμμεσα μὲ τὴν Παιδεῖα, (Σχολεῖο, Ἐκκλησία, Οἰκογένεια) θὰ εἶναι καὶ ἡ μεγαλύτερη τιμὴ πρὸς τους Τρεῖς Ἱεράρχες που γιορτάζουμε σήμερα.

† Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ 12' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (ΧΑΝΑΝΑΙΑΣ)

Απόστολος: Β' Κορ. στ' 16 – ζ' 1

Ευαγγέλιον: Ματθ. ιε' 21-28

6 Φεβρουαρίου 2022

«Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαβίδ»

Σπαρακτική η κραυγή της γυναίκας του σημερινού Ευαγγελίου. Η κατάσταση της ήταν απελπιστική. Η κόρη της είχε καταληφθεί από δαιμονικό πνεύμα κι εκείνη, παρ' ότι δεν ήταν Εβραία αλλά Χαναναία, δηλαδή αλλοεθνής και ειδωλολάτρισσα, έτρεξε προς τον Χριστό για να ζητήσει τη θεραπεία του παιδιού της.

Οι ικεσίες και οι παρακλήσεις της δεν συγκίνησαν τον Χριστό. Αντίθετα φαίνεται να την περιφρονεί και να την αγνοεί παντελώς. Ούτε και στο αίτημα των μαθητών να τη διώξει γιατί δημιουργούσε ταραχή δεν εκάμφθη. Εκείνη, όμως, επιμένει, φωνάζει δυνατώτερα, γίνεται το επίκεντρο της προσοχής. Πλησιάζει τον Χριστό και τον παρακαλεί γονατιστή «Κύριε, βοήθει μοι». Στις επίμονες ικεσίες της ο Κύριος όχι μόνο δεν ανταποκρίθηκε αλλά της απάντησε ότι δεν είναι σωστό να στερήσει την τροφή από τα τέκνα και να τη δώσει στα κυνάρια, δηλαδή στα σκυλιά. Χρησιμοποιεί, ο Κύριος, τους συνήθεις όρους με τους οποίους οι Ιουδαίοι χαρακτήριζαν από τη μια μεριά τον εαυτό τους και από την άλλη τους εθνικούς.

Ιδιαίτερος σκληρή η στάση του Χριστού προς τη Χαναναία. Εκείνος που ακόμα και στον πιο μικρό αναστεναγμό έσκυβε πάντα πρόθυμα με συμπάθεια, «ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως», ο γλυκὺς Ἰησοῦς, εδὼ παρουσιάζεται ἀνάληγτος ἀπέναντι στο δράμα μίας δυστυχισμένης μητέρας. Εκείνη «παρακαλεῖ, δέεται, κλαίει τὴν συμφορὰν, αὔξει τὴν τραγωδίαν, διηγεῖται τὸ πάθος καὶ ὁ φιλόνητος οὐκ ἀποκρίνεται αὐτῇ λόγον». Η συμπεριφορά, όμως, αὐτῆ του Κυρίου δεν ἦταν τυχαία. Ὡς καρδιονόστης, ἀσφαλῶς, γνώριζε τὴν καρδιά της Χαναναίας και με τὴ θεϊκὴ Του σκέψη κάτι ἄλλο, μεγαλύτερο ἀπὸ μίαν ἀπλὴ θεραπεία προγραμματίζε.

Ἐάν θεράπευε ἀμέσως τὴ θυγατέρα της θὰ μας ἔκρυβε τὸν πλοῦτο της πίστεως, της ταπεινώσεως και της συνέσεως της. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος σημειώνει χαρακτηριστικὰ ὅτι «οὐκ ἔδει τοσαύτην ἀρετὴν κρυβῆναι... διὸ ὁ Χριστὸς τὸν ἐναποκείμενον αὐτῇ θησαυρὸν θεοσόφῳ τεχνάσματι ἐκκαλύπτει». Ὁ Κύριος, μ' ἓνα θεοπρεπὴ τρόπο, ἀποκαλύπτει τὸν εσωτερικὸ πνευματικὸ πλοῦτο της Χαναναίας για να καταισχύνει τὸς Ἰουδαίους που θεωροῦσαν ὅτι ὁ Θεὸς ἐνδιαφέρεται ἀποκλειστικὰ και μόνο για ἐκείνους, ἀδιαφορώντας για ὅλους τὸς ἄλλους λαοὺς και, ταυτόχρονα, για να στηλιτεύσει τὴν υποκρισία και ὀλιγοπιστία τὸς. Τὴν δοκιμάζει «ἵνα μειζόνως αὐτὴν στεφανώσῃ».

Και πράγματι, ἡ γυναίκα ἐκείνη εἶχε μερικὰ γνωρίσματα ἀξιοθαύμαστα.

Ἦταν, πρῶτα ἀπ' ὅλα, ἡ μεγάλη πίστη της. Παρὰ τὸν πόνο και τὴν ταλαιπωρία που βίωνε ἐξαιτίας της κατάστασης της κόρης της, τρέχει να ἀναζητήσει τὸν Χριστὸ σε ξένο και ἐχθρικὸ περιβάλλον. Παρ' ὅτι ἀλλόθρησκη τὸν ἀποκαλεῖ «Κύριο» και «υἱὸν Δαβίδ», ἀναγνωρίζει, δηλαδή, τὴ Μεσσιανικὴ Του ιδιότητα. Εἰσπράττει τὴ φαινομενικὴ ἀρνήση και ἀδιαφορία του Χριστοῦ κι ὁμως

δεν ολιγοπιστεί ούτε απελπίζεται. Θα μπορούσε, έστω κι αν δεν παραπονιόταν φανερά, να αρχίσει να μειώνεται η πίστη της, να εξασθενεί ψυχικά και να πει: «φώναξα, ξαναφώναξα, κραύγασα αλλά δεν γίνεται τίποτε». Εκείνη, όμως, όχι μόνο δεν απογοητεύεται αλλά συνεχίζει, με αυξανόμενο, μάλιστα, βαθμό πίστεως, να απευθύνεται στον Χριστό και να ελπίζει για θεραπεία. Δικαίως, λοιπόν, ο Κύριος την επαινεί, για να διαλαλείται η βαθιά και γνήσια πίστη της εις τον αιώνα.

Ήταν ύστερα η μεγάλη ταπεινοφροσύνη της. Οι μαθητές αγανακτούν μαζί της. Ο Χριστός την απαξιώνει και την αποκαλεί σκυλί. Ωστόσο, εκείνη δεν θίγεται, δεν αγανακτεί ούτε σκανδαλίζεται με τα λόγια του Κυρίου. Αντιθέτως, δέχτηκε τους υποτιμητικούς χαρακτηρισμούς και τους μετέτρεψε σε επιχείρημά της. Με ειλικρινή ταπείνωση και επίγνωση της αναξιοτήτάς της ικετεύει τον Χριστό έστω και για ένα «ψιχίο» θείου ελέους και ευσπλαχνίας. Και ο Κύριος, που «έπιβλέπει επί την προσευχήν τῶν ταπεινῶν καὶ οὐκ ἐξουδενοῖ τὴν δέησιν αὐτῶν», δεν την αποστράφηκε τελικά. Όχι μόνο της έδωσε το ποθούμενο, την ίαση του παιδιού της, αλλά την κατέστησε, διαχρονικά, πρότυπο και παράδειγμα ταπείνωσης για όλους μας.

Ήταν, τέλος, κι η μεγάλη επιμονή της. Μπροστά στη ψυχρότητα του Χριστού δεν αποθαρρύνθηκε, ούτε απέκαμε μετά την πρώτη ή δεύτερη προσπάθεια. Τα ψυχικά και σωματικά της αποθέματα δεν εξαντλήθηκαν από τα πολλά εμπόδια κι οι προσβολές δεν κατέβαλαν το φρόνημά της. Απεναντίας «ἀπηναισχύντησε καλὴν ἀναισχυντίαν». Με παρρησία, θαυμαστή καρτερία και επιμονή συνέχισε να ικετεύει τον Χριστό και, έτσι, ειλκυσε το έλεος και τη φιλανθρωπία Του.

Η περίπτωση της Χαναναίας γυναίκας του σημερινού ευαγγελίου διδάσκει κι εμάς πως πρέπει να προσευχόμαστε και να προσεγγίζουμε τον Θεό. Δεν είναι λίγες οι φορές που κι εμείς αισθανόμαστε ότι ο Θεός δεν μας ακούει ή βραδύνει να απαντήσει στις προσευχές και στα αιτήματά μας. Αυτό δεν πρέπει να μας αποθαρρύνει ή πολύ χειρότερα να μας οδηγήει στην απελπισία και τελικά στην παραίτηση. Μας δοκιμάζει πολλές φορές ο Θεός με τη μη ανταπόκριση στις προσευχές μας για να μας βοηθήσει να αυξήσουμε την πίστη μας και να αποκτήσουμε την αξιοθαύμαστη επιμονή της Χαναναίας. Αν μας δώσει αμέσως αυτό που ζητούμε υπάρχει το ενδεχόμενο να σταματήσουμε την προσευχή και να φύγουμε από κοντά Του. Να λάβουμε το δώρο και να ξεχάσουμε τον Δωρεοδότη. Και τότε το δώρο που λάβαμε θα είναι ασήμαντο μπροστά στην πνευματική ζημιά που πάθαμε.

Ας μην απελπιζόμαστε, λοιπόν, κι ας μην αποκάμνουμε προσευχόμενοι όταν ο Θεός δεν απαντά άμεσα στις προσευχές μας γιατί αυτό μας ωφελεί πνευματικά και μάλιστα πολλαπλά. Ας επιμείνουμε με αταλάντευτη πίστη και αληθινή ταπείνωση στην προσευχή και να είμαστε βέβαιοι ότι θα έρθει η ώρα που ο Θεός θα ικανοποιήσει το αίτημά μας και θα δώσει τη θεοπρεπή εντολή «γεννηθήτω σοι ως θέλεις».

† Αρχιμανδρίτης Δημήτριος

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΣΤ' ΛΟΥΚΑ (ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ)

Απόστολος: Β' Τιμ. γ' 10 – 15

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιη' 10 - 14

13 Φεβρουαρίου 2022

Με την παραβολή του Τελώνου και του Φαρισαίου, που μας περιγράφει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, εισερχόμαστε σήμερα στην περίοδο του Τριωδίου. Είναι μια περίοδος δέκα εβδομάδων που ξεκινά από σήμερα και φτάνει μέχρι και το Μεγάλο Σάββατο. Αρχίζει με την παραβολή του Τελώνου και Φαρισαίου, θέλοντας έτσι να μας διδάξει πως για την αληθινή μετάνοια του ανθρώπου απαραίτητη προϋπόθεση είναι η αρετή της ταπεινοφροσύνης, που πρέπει να έχει ο κάθε χριστιανός και με την οποία θα μπορέσει να υψωθεί αληθινά και να δικαιωθεί από τον Θεό. Αντίθετα η υπερηφάνεια είναι αυτή που απομακρύνει τον άνθρωπο από τον Θεό και τον οδηγεί στην αιώνια καταστροφή και τον θάνατο.

Ο Φαρισαίος της σημερινής παραβολής, δείχνει εγωϊσμό και υπερηφάνεια απέναντι στον Θεό και τους συνανθρώπους του. Είναι η προσωποποίηση της υποκρισίας. Στην προσευχή του αναφέρει μόνο τα καλά του έργα και μάλιστα περισσότερα από εκείνα που προέβλεπε ο μωσαϊκός Νόμος. Περιφρονεί τους άλλους ανθρώπους και τους χαρακτηρίζει αμαρτωλούς.

Η προσευχή του δεν μπορεί να δώσει καρπούς αλλά μόνο καταστροφή, γιατί απουσίαζε από αυτήν η βασική προϋπόθεση της αληθινής προσευχής. Απουσίαζε η ταπείνωση και η συντριβή. Για να υπάρξει, όμως, ταπείνωση και πίστη στον Θεό πρέπει να προηγηθεί η μετάνοια. Με τη μετάνοια η ταπείνωση και η πίστη ενισχύονται περισσότερο και συμβάλλουν και στη σωτηρία των άλλων ανθρώπων. Αυτή η ταπείνωση θα γίνει η γέφυρα που θα μας συνδέσει με τον ένα και αληθινό Θεό.

Από την άλλη ο Τελώνης, που προσπαθεί να κρυφτεί από τους άλλους ανθρώπους, προσευχόταν σε μια γωνιά του Ναού, με σκυμμένο το κεφάλι, γιατί πίστευε πως είναι πολύ αμαρτωλός. Δεν ζητά τον έπαινο και θαυμασμό των ανθρώπων ούτε τη δικαίωση από τον Θεό, την οποία πιστεύει ότι δεν αξίζει. Είχε μέσα του την αρετή της ταπεινοφροσύνης και δεν δικαιολογούσε τον εαυτό του αλλά ζητούσε τη συχώρηση του Θεού λέγοντας: «Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ». Τα δάκρυα της ταπείνωσής του τον οδηγούν στη μετάνοια και στη θερμή προσευχή προς τον Θεό, από τον Οποίο βρίσκει έλεος και σώζεται. Ζητά μόνο το έλεος και τη συχώρηση και στο τέλος λαμβάνει τη δικαίωση.

Ταπείνωση σημαίνει να έχουμε πάντα αληθινή και σωστή γνώμη για τον εαυτό μας. Να αναγνωρίζουμε τα σφάλματα και τις παραλείψεις μας και να ζητούμε το έλεος και τη συχώρηση του Θεού. Με μιαν τέτοια ταπείνωση και σωστή προσευχή πρέπει να αρχίσουμε να προετοιμαζόμαστε για την περίοδο του Τριωδίου και της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Μ' αυτή την προετοιμασία θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στη Μεγάλη Εβδομάδα για να βιώσουμε τη σταυρική θυσία του Κυρίου μας και να πάρουμε μέρος στη δόξα της Αναστάσεώς Του. Να νιώσουμε την αγάπη που μας προσφέρει για να απολαύσουμε κοντά Του τη σωτηρία μας. Μας το βεβαιώνει σήμερα ο Χριστός στην παραβολή του Τελώνου

και του Φαρισαίου, ότι μόνο η ταπείνωση θα μας οδηγήσει στην πραγματική ανύψωση και στην αιώνια Βασιλεία Του. '

Ένα από τα τροπάρια του εσπερινού αυτής της Κυριακής λέει: «Μη προσευξώμεθα φαρισαϊκῶς, ἀδελφοί..... ταπεινωθῶμεν ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, τελωνικῶς». Ας ταπεινωθούμε μπροστά στον Θεό όπως ο Τελώνης. Μας το ζητάει ο Κύριος να ταπεινωθούμε και μας προτρέπει: «Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρῶτός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν». Και όταν λέμε ζυγό, εννοούμε την κατάσταση στην οποία βρίσκεται ένας δούλος και δεν είναι καθόλου ευχάριστη. Τον ζυγό του, όμως, ο Κύριος τον ονομάζει απαλό και ελαφρό.

Ζυγός του Χριστού, σημαίνει να είμαστε ταπεινοί και πράοι, να ποθοῦμε και να αναζητούμε την ὑψιστη αλήθεια. Να κάνουμε ελεημοσύνη και να έχουμε την καρδιά μας καθαρή. Να μας κακολογούν και να μας διώκουν για την πίστη και την αγάπη μας στον Θεό, στην Παναγία και στους Αγίους μας κι εμείς να υπομένουμε. Ζυγός του Χριστού είναι να ζούμε σύμφωνα με τις εντολές Του.

Αυτό και μόνο αυτό σημαίνει ο απαλός ζυγός του Χριστού και το ελαφρύ φορτίο Του. Ο Σταυρός του Χριστού, πάνω στον οποίο ταπεινώθηκε, υπέφερε τα φρικτά πάθη και έδωσε τη ζωή Του για να ζει ο άνθρωπος ελεύθερος, ο Σταυρός που υψώνεται πάνω από τον κόσμο και τον φωτίζει, είναι που μας δίνει δύναμη και υπομονή για σηκώσουμε αυτό το φορτίο.

Ας μην κρύβουμε, λοιπόν, τις αμαρτίες που πληγώνουν την καρδιά μας, γιατί είναι γνωστές στα μάτια του Θεού. Να μην λέμε ότι είμαι σε όλα εντάξει ή δεν είμαι σαν τον φίλο μου ή τον γείτονά μου. Να μην παρουσιαζόμαστε καθαροί όταν η ψυχή μας είναι μολυσμένη και λερωμένη από τα ακάθαρτα πάθη. Αλλά με συντριβή και μετάνοια, ας προσευχόμαστε ταπεινά με αυτά τα Θεία λόγια : «Καθάρισον, Κύριε, τον ρύπον της ψυχής μου και σώσον με ως Φιλάνθρωπος».

Κάποτε ρώτησαν ένα γέροντα, ποιά είναι η πιο μεγάλη και δύσκολη αρετή. Η ταπείνωση, απάντησε αυτός. Και δεύτερη σε αξία ποια είναι; Η ταπείνωση απάντησε πάλι. Και μετά την ταπείνωση ποια έρχεται; Η ταπείνωση πάλι ήταν η απάντηση του. Αυτός ο διάλογος δείχνει ότι η ταπείνωση είναι το θεμέλιο της πνευματικής ζωής. Γιατί ο Θεάνθρωπος Κύριος ταπεινώθηκε κι έγινε άνθρωπος. Αυτή την ταπείνωση του Κυρίου μας, καλούμαστε να μιμηθούμε κι εμείς. Η ταπείνωση, η αληθινή, η γνήσια, είναι η συμμετοχή μας στη ζωή του Χριστού.

Ο ιερός Χρυσόστομος τονίζει: «Να σου πω πόσο καλό είναι η ταπεινοφροσύνη και πόσο κακό η υπερηφάνεια; Ο αμαρτωλός νίκησε τον δίκαιο, ο Τελώνης τον Φαρισαίο, οι λόγοι νίκησαν τα έργα. Είσαι δίκαιος; Μην κατηγορείς τον πλησίον, για να μην χάσεις τον έπαινο. Όσο μεγάλος είσαι, τόσο να ταπεινώνεις τον εαυτό σου. Όταν ανέβεις ψηλά, έχεις ανάγκη να ασφαλισθείς, για να μην πέσεις. Τι υπερφρονείς άνθρωπε; Καπνός είσαι και ματαιότης. Με αυτά δεν εξευτελίζω την ανθρώπινη φύση. Χαλιναγωγώ την υπερηφάνεια».

π. Μάριος Πολυκάρπου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΖ' ΛΟΥΚΑ (ΑΣΩΤΟΥ)

Απόστολος: Α' Κορ. στ' 12 – 20

Ευαγγέλιον: Λουκ. ιε' 11 - 32

20 Φεβρουαρίου 2022

Στο σημερινό Ευαγγέλιο ακούσαμε τη γνωστή σε όλους παραβολή του Ασώτου υιού. Ο Χριστός παίρνει αφορμή για να πει τη συγκεκριμένη παραβολή, τις κατηγορίες των Φαρισαίων προς Αυτόν για τη στάση του έναντι των αμαρτωλών. Θέλει με την παραβολή να καταστήσει σαφές σε όλους ότι ο ουράνιος Πατέρας μας, μάς περιμένει να μετανοήσουμε και να επιστρέψουμε κοντά Του.

Η συγκεκριμένη παραβολή έχει, πολύ εύστοχα, θεωρηθεί από τους πατέρες της Εκκλησίας ως η σύνοψη του μηνύματος ολόκληρου του Ευαγγελίου. Ακόμα κι αν χάνονταν όλα τα άλλα κείμενα της Αγίας Γραφής, θα μπορούσε από μόνη της αυτή η παραβολή να στηρίξει το οικοδόμημα της χριστιανικής πίστης και διδασκαλίας. Έχει, επίσης, ονομαστεί ως η παραβολή του «εύσπλαχνου πατέρα», αφού κεντρικό ρόλο έχει ο πατέρας και η συμπεριφορά του προς τα παιδιά του. Ο πατέρας σέβεται τις αποφάσεις των παιδιών του και τους περιμένει να ωριμάσουν και να επιστρέψουν κοντά του, κάτω από οποιοδήποτε συνθήκες, φτάνει να κατανοήσουν το λάθος τους.

Έτσι η σημερινή παραβολή, μας παρουσιάζει τον νεότερο γιο να ζητά από τον πατέρα του ό,τι του αναλογεί από την πατρική περιουσία, για να την χρησιμοποιήσει αυτός όπως νομίζει πιο σωστά. Βέβαια, δεν έχει κατανοήσει, ακόμα, ποιος είναι ο πατέρας του, αφού θεωρεί ότι κοντά στον πατέρα και τον μεγαλύτερο αδελφό, καταπατάται η ελευθερία του.

Οι υπολογισμοί, όμως, του νεότερου υιού δεν πραγματοποιούνται όπως αυτός λογάριαζε. Ίσως το ανώριμο της ηλικίας του να μην τον βοήθησε ώστε να διαχειριστεί σωστά την περιουσία που έλαβε από τον πατέρα του. Έτσι την διασκορπίζει σε ξένη χώρα, γρήγορα και άσωτα, με αποτέλεσμα να τον εγκαταλείψουν όλοι. Τα προβλήματά του, όμως, δεν σταματούν εδώ, αφού τη ξένη αυτή χώρα μαστίζει φοβερός λιμός και αναγκάζεται να δουλέψει ως χοιροβοσκός, εργασία που θεωρείται από την ισραηλιτική κοινωνία ως το χειρότερο επάγγελμα.

Όλες οι πιο πάνω δυσκολίες γίνονται πιο έντονες όταν δεν έχει να φάει ούτε από την τροφή των χοίρων. Τότε ο νεαρός μας συλλογίζεται το πατρικό του σπίτι, σκέφτεται ότι οι δούλοι του πατέρα του έχουν τουλάχιστον τροφή. Η αυτοκριτική του αυτή τον οδηγεί να κατανοήσει ότι οι δικές του ενέργειες τον οδήγησαν σ' αυτή την τραγική κατάσταση κι έτσι αποφασίζει να επιστρέψει στον πατέρα του, ικετεύοντάς τον να τον δεχτεί ως έναν από τους δούλους του.

Η επιστροφή του, όμως, του επεφύλασσε μεγάλες εκπλήξεις, αφού ο πατέρας του, όχι μόνο τον αποδέχεται άνευ όρων, αλλά και τον αποκαθιστά σε όλα στην παλιά του θέση. Ωστόσο το γεγονός της παραβολής είναι ότι ο

πατέρας «ἔτι αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος εἶδεν αὐτὸν καὶ ἐσπλαγχνίσθη». Δηλαδή ο ουράνιος Πατέρας μας, μας καρτερεί και ἔχει το ενδιαφέρον πότε θα μετανοήσουμε και θα επιστρέψουμε κοντά Του, ὥστε να μας υποδεχθεῖ και να μας αποκαταστήσει στην αρχική μας θέση στη βασιλεία Του.

Εδῶ θα μπορούσε να ἔχει τελειώσει η παραβολή, αφού ο Χριστὸς τόνισε το ενδιαφέρον και την αγάπη του Πατέρα προς αὐτοὺς που ἔχουν απομακρυνθεῖ ἀπὸ κοντά Του. Συνεχίζει, ὁμως, για να τονίσει, ἐπίσης, την λανθασμένη συμπεριφορά ὅσων νομίζουν ὅτι βρίσκονται κοντά Του, μη αποδεχόμενοι την επιστροφή των ἀδελφών τους, παρά μόνο τους κατηγοροῦν για την προηγούμενη ζωή και ἀποστασία τους, θεωρώντας τους ἀνάξιους της αγάπης του Πατέρα, ὅπως οἱ Φαρισαῖοι πίστευαν για τους ἐθνικούς.

Ο μεγαλύτερος γιὸς, που ἀντιπροσωπεύει τους Φαρισαίους στην παραβολή, δεν μπορεί να δεχθεῖ ὅτι ο ἀδελφός του ἐπέστρεψε μετανοημένος για την προηγούμενη συμπεριφορά του και ὅτι ο πατέρας τον δέχτηκε με αγάπη και τιμές. Θεωροῦν τον Θεὸ Πατέρα ὡς ἕναν ἀδέκαστο κριτὴ, που καταδικάζει ἀνελέητα τις ἀποτυχίες και ἀστοχίες των ἀνθρώπων, τιμωρώντας και ἀποστερώντας τους της αγάπης Του.

Και σήμερα, ὅσοι ἀπὸ ἐμᾶς θεωροῦμε τους εαυτοὺς μας πιστοὺς χριστιανούς και συνεπῶς καλύτερους ἀπὸ τους ἄλλους που βρίσκονται ἐκτὸς Ἐκκλησίας ἢ ἐπιχειροῦν να εἰσελθοῦν στην πνευματικὴ ζωή, αὐτὸ που πετυχαίνουμε, με την ἀποστροφή μας προς αὐτους, εἶναι, τελικὰ, και η δική μας ἀπομάκρυνση ἀπὸ τον Θεό.

Η συμμετοχή στην αγάπη του Θεοῦ ἐπιτυγχάνεται μέσα ἀπὸ την ἀποδοχή πρώτα του Θεοῦ, ὡς Πατέρα ὅλων μας και, ὕστερα, των συνανθρώπων μας ὡς ἀδελφών. Η ἀγαπητικὴ και ἀρμονικὴ κοινωνία με τους ἀδελφούς μας μπορεί να μας εἰσαγάγει στην αγάπη του Θεοῦ και την ἐμπειρία του παραδείσου.

π. Χρήστος Χριστοδούλου

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος : Α' Κορ. η' 8 - θ' 2

Ευαγγέλιο : Ματθ. κε' 31 - 46

27 Φεβρουαρίου 2022

«Όταν δε έλθη ο Υιός του ανθρώπου εν τη δόξη αυτού και πάντες οι άγιοι άγγελοι μετ' αυτού, τότε καθίσει επί θρόνου δόξης αυτού, και συναχθήσεται έμπροσθεν αυτού πάντα τα έθνη». (Ματθ. κε' 31)

Με τη Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου και την τελική κρίση, εκπληρώνονται όλες οι εξαγγελίες του Χριστού, έχοντας σαν εγγύηση την εκπλήρωση ήδη όλων των προηγούμενων εξαγγελιών Του. Παράλληλα ολοκληρώνεται το σωτηριολογικό έργο του Χριστού που άρχισε «από καταβολής κόσμου» και με κίνητρο την αγάπη, αφού θα αποκαταστήσει τη δικαιοσύνη και θα προσφέρει στον άνθρωπο τη δυνατότητα να συμμετάσχει στην αιώνια ζωή.

Ο Ίδιος ο Χριστός αναφέρεται με λεπτομέρεια, τόσο στην Πρώτη, όσο και στη Δευτέρα Παρουσία Του. Για την Πρώτη Παρουσία Του, που ήταν απλή και ταπεινή, διευκρινίζει στον Νικόδημο: *«Όύτω γαρ ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται, αλλ' έχει ζωήν αιώνιον. Ου γαρ απέστειλεν ο Θεός τον Υιόν αυτού εις τον κόσμον ίνα κρίνη τον κόσμον, αλλ' ίνα σωθή ο κόσμος δι' αυτού»*. Άρα, κατά την Πρώτη Παρουσία Του ο Χριστός ήρθε στον κόσμο από αγάπη για να τον σώσει και όχι για να τον κρίνει και μέσα από την πίστη του κάθε ανθρώπου να του προσφέρει την αιώνια ζωή. Έτσι, η αιώνια ζωή είναι κοινός στόχος και στις δύο Παρουσίες του Κυρίου, αλλά, πέραν από δώρο του Θεού αποτελεί και κατάκτηση του ανθρώπου, μέσα από την πίστη και την ενεργουμένη αγάπη.

Οι δύο Παρουσίες του Κυρίου παρουσιάζουν, πέραν από την προσφορά της αιώνιας ζωής, ακόμα ένα κοινό σημείο. Ο χρόνος που θα πραγματοποιηθούν είναι και θα είναι άγνωστος στους ανθρώπους. Όμως, όσο άγνωστος είναι ο χρόνος πραγμάτωσής τους, τόσο ξεκάθαροι είναι οι στόχοι. Κατά την Πρώτη Παρουσία έρχεται ο Χριστός για να σώσει τον κόσμο, ενώ κατά την Δευτέρα Παρουσία Του θα έρθει για να κρίνει τον κόσμο. Όπως κατά την Πρώτη Παρουσία Του η προσφορά της σωτηρίας αφορούσε όλο τον κόσμο, έτσι και κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του η κρίση θα αφορά όλα τα έθνη, όλους τους ανθρώπους. Κατά την Πρώτη Παρουσία του Κυρίου, έπαιξε καθοριστικό ρόλο η αγάπη του Θεού. Κατά τη Δευτέρα Παρουσία Του, καθοριστικό ρόλο θα παίξει η αγάπη του ανθρώπου προς τον συνάνθρωπο.

Η κρίση θα είναι δίκαιη, γιατί θα είναι καθολική αλλά και προσωπική. Θα είναι ακόμα αντικειμενική, γιατί κριτής θα είναι ο Χριστός ο οποίος ως Θεός, πέραν από το γεγονός ότι είναι δίκαιος δεν προσωποληπτεί, αλλά και γιατί, κατά τον Απόστολο Παύλο: *«ουκ έστι κτίσις αφανής ενώπιον αυτού, πάντα δε γυμνά και τετραηλισμένα τοις οφθαλμοίς αυτού...»*.

Αυτός, λοιπόν, προς τον οποίον θα λογοδοτήσουμε όλοι οι άνθρωποι είναι γνώστης του καθενός ξεχωριστά, για τούτο και η κρίση δεν θα είναι γενική και αόριστη, αλλά συγκεκριμένη και προσωπική. Η παρουσία των Αγγέλων γύρω από τον θρόνο του Υιού του Ανθρώπου, δηλαδή του Χριστού, δεν αποβλέπει

μόνο στο να αποκαλύψει τη δόξα Του, αλλά και για να μαρτυρούν οι Άγγελοι τις υπηρεσίες τους ως απεσταλμένοι του Χριστού για τη σωτηρία των ανθρώπων. Κατά τον Άγιο Ιωάννη τον Χρυσόστομο: *«Πάντες οι άγγελοι παρέσονται μετ' Αυτού και αυτοί μαρτυρούντες όσα διηκονήσαντο πεμπόμενοι παρά του δεσπότητος προς την των ανθρώπων σωτηρίαν»*. Ισότητα, λοιπόν, θα κριθούμε πλούσιοι και φτωχοί, όχι για το πόσα είχαμε ή δεν είχαμε, αλλά για το πόσα και πώς τα προσφέραμε χωρίς διάκριση σε όποιο συνάνθρωπο τα είχε ανάγκη.

Ακόμα ξεκαθαρίζει ότι ζητά το λιγότερο απ' όσα έχει ο καθένας. Αρκεί αυτά τα λίγα να τα προσφέρει με ανιδιοτελή αγάπη. Και το σημαντικότερο είναι το γεγονός ότι ο Χριστός βρίσκεται στο πρόσωπο του κάθε συνανθρώπου που βρίσκεται σε ανάγκη και χρειάζεται ή και δέχεται τη βοήθεια του καθενός από μας: *«Αμήν λέγω υμίν, εφ' όσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων εμοί εποιήσατε»*. Και ποια είναι αυτά τα λίγα που ο καθένας μπορεί να προσφέρει και τα οποία μας ζητά ο Χριστός; Μας είπε σήμερα: *«Επείνασα γαρ και εδώκατέ μοι φαγείν, εδίψησα και εποιήσατέ με, ξένος ήμην και συνηγάγετέ με, γυμνός και περιεβάλετέ με, ησθένησα και επεσκεψασθέ με, εν φυλακή ήμην, και ήλθετε προς με»*. Αντίθετα, η όποια άρνηση ή και αδιαφορία προσφοράς προς τον συνάνθρωπο που βρέθηκε στην ανάγκη μας προσμετράται άρνητικά από τον Χριστό: *«Εφ' όσον ουκ εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποιήσατε»*.

Με βάση το σημερινό Ευαγγέλιο ο καθένας από μας θα κριθεί ανάλογα με τη στάση που θα τηρήσει, κατά τη διάρκεια της ζωής του, απέναντι στα μικρά, απλά και καθημερινά που θα συναντήσει μπροστά του σήμερα ή και κάθε μέρα. Ο Χριστός δεν θα μας κρίνει γιατί δεν λύσαμε το πρόβλημα της πείνας, την ανέχειας, της αμάθειας ή της στέγασης της ανθρωπότητας. Ο Χριστός θα μας κρίνει γιατί αδιαφορήσαμε για τον συνάνθρωπο που βρέθηκε στην ανάγκη για λίγο φαγητό ή νερό, για ένα ρούχο ή για μια επίσκεψη την ώρα της δοκιμασίας του. Ο Χριστός κατοπιρίζεται στο πρόσωπο του κάθε ανθρώπου που βρίσκεται στον δρόμο μας. Και αυτός ο άνθρωπος που μας χρειάζεται και στον οποίο προσφέρουμε την όποια βοήθεια, ανεξαρτήτως χρώματος φυλής ή θρησκείας, σαν αντάλλαγμα μας ανοίγει τον δρόμο για την αιώνια ζωή. Μας προσφέρει τη δυνατότητα να ακούσουμε το *«δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου»*. Από μας εξαρτάται να ακούσουμε αυτό το σωτήριο και γλυκύτατο άκουσμα. Ας το επιδιώξουμε. Σήμερα μπορούμε. Αύριο ίσως να είναι αργά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: *«Ιδού νυν καιρός ευπρόσδεκτος, ιδού νυν ημέρα σωτηρίας»*. Να, τώρα είναι ο καιρός της χάριτος. Τώρα είναι η ώρα της σωτηρίας. Αυτή την ώρα ας μην την αφήσουμε να χαθεί.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Σα.	1/1	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος + Δοξολογία	Τε.	2/2	ΠΡΑΙΤΩΡΙ
Τρ.	6/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι	Κυ.	6/2	ΑΡΟΔΕΣ
Κυ.	9/1	ΧΛΩΡΑΚΑ	Τρ.	8/2	ΠΑΦΟΣ, Άγ. Θεόδωρος
Τρ.	11/1	ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΑ	Πε.	10/2	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ
Κυ.	16/1	ΜΑΜΩΝΙΑ	Κυ.	13/2	ΘΕΛΕΤΡΑ
Δε.	17/1	ΚΕΔΑΡΕΣ, Άγιος Αντώνιος	Κυ.	20/2	ΧΟΥΛΟΥ
Κυ.	23/1	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ.	27/2	ΚΟΙΛΗ
Κυ.	30/1	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος			
Δε.	31/1	ΣΤΕΝΗ (Εσπ.)			

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Κυ.	2/1	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ	Δε.	1/2	ΣΤΕΝΗ
Πε.	6/1	ΠΕΓΕΙΑ	Τε.	2/2	ΛΑΣΑ
Δε.	10/1	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ, Άγ. Θεοδόσιος (Εσπ.)	Σα.	5/2	Ι.Μ.ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ, Αγία Αγάθη
Τρ.	11/1	ΑΧΕΛΕΙΑ, Άγιος Θεοδόσιος	Τρ.	8/2	ΛΕΤΥΜΠΟΥ
Τρ.	18/1	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Άγιος Αθανάσιος	Πε.	10/2	ΕΜΠΑ, Άγιος Χαράλαμπος
Πε.	27/1	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	Πε.	17/2	ΑΡΣΟΣ, Αγία Μαριάμνη
Δε.	31/1	ΘΕΛΕΤΡΑ, Άγιος Τρύφων (Εσπ.)	Κυ.	20/2	ΚΑΤΩ ΠΛΑΤΡΕΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ

9/1	ΑΡΜΟΥ	6/2	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ
16/1	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	13/2	ΜΑΡΑΘΟΥΝΤΑ
23/1	ΜΕΣΟΓΗ	20/2	ΚΟΛΩΝΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ

16/1	ΚΟΝΙΑ	6/2	ΤΙΜΗ
23/1	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	13/2	ΛΕΜΠΙΑ

Το περιεχόμενο του παρόντος τεύχους υπάρχει αυτούσιο και στην ιστοσελίδα της Ιεράς Μητροπόλεως Πάφου www.imparphou.org